

* * *

Ένα πρωί του Αυγούστου, μία μέρα πριν επιστρέψει ο Φίλιππος στους δικούς του, πήγε μαζί με τον Λουκά για μπάνιο. Πήραν, ως συνήθως, τις μάσκες τους και πήγαν στη σπηλιά. Εκεί περνούσαν συνήθως τον περισσότερο χρόνο τους εξερευνώντας τα βράχια, προσέχοντας όμως τους αχινούς, που υπήρχαν κατάσπαρτοι παντού. Εκτός από κοχύλια οι μικροί θαλάσσιοι εξερευνητές αναζητούσαν και κελύφη από αχινούς. Τα εύθραυστα και σπάνια αυτά ευρήματα δεν ήταν τίποτε άλλο από κουφάρια νεκρών αχινών που τους είχαν φύγει τα μαύρα αγκάθια. Υπήρχαν σε δύο αποχρώσεις: κόκκινα και πράσινα. Τελικά αυτό το δίπολο υπήρχε παντού στη φύση! Ο Φίλιππος, για ευνόητους λόγους, μάζευε μόνο τα πράσινα, ενώ ο Λουκάς δεν είχε χρωματικές προτιμήσεις. Μια φορά μάλιστα, εκεί που έψαχναν για κουφάρια αχινών ανάμεσα στα βράχια, είδαν ένα μικρούλι χταπόδι. Εκείνο, μόλις τους αντιλήφθηκε, χώθηκε γρήγορα σε μια τρύπα, αλλά το σίγουρο είναι ότι περισσότερο φοβήθηκαν οι δύο ατρόμητοι εξερευνητές παρά το χταποδάκι. Από τότε δεν ξαναπλησίασαν σ' αυτόν τον βράχο, τον «Βράχο του Χταποδιού», όπως τον ονόμασαν.

Εκείνο το πρωινό, το τελευταίο της κοινής εξερεύνησης, το μάτι του Λουκά έπεσε για μια στιγμή σε κάτι που προεξείχε στην άμμο κοντά στον βράχο του χταποδιού. Το έδει-

ξε στον Φίλιππο και ανέβηκαν στην επιφάνεια για ένα μίνι συμβούλιο. Ανασήκωσαν τις μάσκες και άρχισαν να συσκέπτονται.

«Το είδες αυτό;» ρώτησε ο Λουκάς όλο λαχτάρα τον Φίλιππο. «Τι λες να είναι;»

Εκείνος, επιστρατεύοντας την εμπειρία των σφουγγαράδων προγόνων του, αποκρίθηκε γουρλώνοντας τα μάτια:

«Μπορεί να είναι ανθρώπινος σκελετός...».

«Τόσο μικρός;» είπε ο Λουκάς.

Και πράγματι ήταν δεν ήταν τρία εκατοστά το αντικείμενο που είχαν δει να ξεπροβάλλει από την άμμο.

«Μπορεί να είναι ό,τι απέμεινε από την επίθεση του καρχαρία...» είπε ο Φίλιππος σμίγοντας τα φρύδια του.

Ασυναίσθητα και οι δύο έριξαν μια διερευνητική ματιά γύρω τους. Ευτυχώς, κανένα πτερύγιο δε διακρινόταν στον ορίζοντα.

«Μπα... Εγώ λέω ότι θα είναι κανένα μπουκάλι ή...» έκανε μικρή παύση σαν κάτι να θυμήθηκε. «... Ή μπορεί να είναι καμιά σφαίρα από τον πόλεμο. Πάμε να δούμε;» είπε ο Λουκάς.

«Τρελάθηκες; Είναι ακριβώς δίπλα στην τρύπα του χταποδιού. Μπορεί να το έχει βάλει επίτηδες εκεί σαν δόλωμα, για να πλησιάζουν οι περιέργοι και να τους αρπάζει. Κάτι έχω δει στην τηλεόραση...» είπε ο καχύποπτος Φίλιππος.

«Οχι, ναι, έχεις δίκιο... Τι να κάνουμε; Να ζητήσουμε ενισχύσεις;»

«Όχι, όχι! Καλύτερα να το βγάλουμε μόνοι μας. Φαντάζεσαι να είναι κάτι πολύτιμο; Θα μας το πάρουνε σίγουρα οι μεγαλύτεροι!»

«Σωστά!» είπε ο Λουκάς. Ξαφνικά το πρόσωπό του φωτίστηκε. «Το βρήκα, Φίλιππε! Άκου τι θα κάνουμε. Θα πά-

ρω εγώ το σκουριασμένο κοντάρι της ομπρέλας που είναι έξω, ενώ εσύ θα κάνεις βουτιά να το πιάσεις. Εγώ θα είμαι δίπλα σου με το κοντάρι, κι αν εμφανιστεί το χταπόδι, θα το χρησιμοποιήσω για να το διώξω! Πώς σου φαίνεται;»

«Τέλειο! Όμως μήπως είναι καλύτερα να κρατάω εγώ το κοντάρι και να πας εσύ να το πιάσεις;» αντιπρότεινε ο Φίλιππος αφού το ξανασκέφτηκε για λίγο.

«Μμμ..., εντάξει!» είπε ο Λουκάς, αφού ξεπέρασε τους δισταγμούς του. «Αλλά να ξέρεις ότι θα μ' αφήσεις να διαβάσω πρώτος το *Μίκυ Μάους* που έχουμε στο σπίτι!»

Ικανοποιημένοι και οι δύο από την επιτυχημένη και σύντομη διαπραγματεύση, έβαλαν σε εφαρμογή το σχέδιό τους. Ο Φίλιππος έφερε το κούφιο κοντάρι μήκους μισού περίπου μέτρου και ετοιμάστηκαν για την επιχείρηση.

«Περίμενε!» φώναξε μέσα από τη μάσκα του ο Φίλιππος στον Λουκά λίγο πριν καταδυθούν. «Ό,τι κι αν είναι αυτό, θα το μοιραστούμε. Σύμφωνοι;»

«Ναι» έγνεψε ο Λουκάς και βούτηξαν.

Ο βράχος του χταποδιού βρισκόταν σε βάθος τριών περίπου μέτρων. Ο Λουκάς πήγαινε μπροστά και ο Φίλιππος λίγο πίσω και δίπλα, οπλισμένος με το κοντάρι της ομπρέλας και σε κατάσταση επαγρύπνησης. Μόλις έφτασε επάνω από τον βράχο, ο Λουκάς άπλωσε το χέρι του επιφυλακτικά στην άμμο κοντά στην τρύπα του χταποδιού και τράβηξε το αντικείμενο. Εκείνο κουνήθηκε, αλλά δεν έβγαινε εύκολα. Ανέβηκαν επάνω να πάρουν μια ανάσα.

«Πρέπει να είναι μεγάλο!» είπε ο Λουκάς. «Κι έχει σφηνώσει για τα καλά!»

«Λες να είναι αρχαίο αντικείμενο;» ρώτησε με απορημένο ύφος ο Φίλιππος, και επικαλούμενος τη μεγάλη του αγάπη, συνέχισε. «Είχα δει στην τηλεόραση μια φορά ότι

στη θάλασσα μπορεί να βρεις αρχαία δοχεία και αφμορ... αρμο... και βάζα τέλος πάντων. Ο Κουστό είχε βρει πολλά τέτοια στη Μεσόγειο...»

«Μπορεί...» είπε ο Λουκάς. «Αυτήν τη φορά θα το βγάλω. Έχε το νου σου στο χταπόδι εσύ!»

Έτσι, ξεκίνησε η δεύτερη απόπειρα. Αφού γέμισαν τα πνευμόνια τους με αέρα, βούτηξαν με την ίδια διάταξη, όπως και πριν. Μόλις ο Λουκάς έφτασε επάνω από το μισοθαμμένο αντικείμενο, το άρπαξε, το κούνησε λίγο πέρα δώθε και τελικά το έβγαλε από την άμμο.

Για μια στιγμή και οι δύο σάστισαν και γούρλωσαν τα μάτια τους μέσα από τις μάσκες. Το μυστηριώδες αντικείμενο, που τόσο είχε εξάψει τη φαντασία τους, ήταν ένα κοχύλι! Όχι όμως οποιοδήποτε κοχύλι. Είχε ένα λαμπερό έντονο καφεκίτρινο χρώμα και ανάγλυφες ραβδώσεις. Ένα κοχύλι κοτλέ, όπως τα έλεγε ο Σωκράτης. Τόσο όμορφο και λαμπερό κοχύλι δεν είχαν ξαναδεί, και είχαν δει πολλά όστρακα. Τα δύο μέρη του, τα οποία ήταν κλειστά όταν φιλοξενούσαν ζωή μέσα τους, τώρα είχαν ανοίξει και ήταν ενωμένα μόνο στην κορυφή τους. Φάνταζε λοιπόν σαν να αποτελούνταν από σιαμαία αδερφάκια.

Μόλις ανέβηκαν στην επιφάνεια, ο Λουκάς έβγαλε ένα επιφώνημα απογοήτευσης ανάμεικτο με επιδοκιμασία.

«Φτου σου... Ένα κοχύλι ήτανε τελικά. Αλλά τόσο ωραίο κοχύλι δεν έχω ξαναδεί!»

«Ούτε εγώ. Έλα, πάμε να το δείξουμε στους άλλους!»

«Όχι, όχι!» είπε ο Λουκάς κρατώντας τον Φίλιππο από το χέρι. «Μπορεί να μας το πάρουνε! Να πάμε στο σπίτι και να το βάλουμε στο κοχυλόβαζο!»

Βγήκαν από το νερό, άφησαν κάτω τις μάσκες τους και κάθισαν στα βράχια αγναντεύοντας τη θάλασσα. Επάνω

στο γαλάζιο γυαλί της καθρεφτιζόταν ο μεσημεριανός ήλιος. Περίμεναν να έρθει ο Σωκράτης, μιας και είχε φτάσει η ώρα να ανηφορίσουν όλοι μαζί προς το σπίτι για το μεσημεριανό.

«Αυτό ήτανε το τελευταίο μας μπάνιο εδώ...» είπε ο Φίλιππος πετώντας αμήχανα ένα βότσαλο στο νερό. «Αύριο γυρνάω σπίτι... Καλά δεν περάσαμε όμως;»

«Ναι, ωραία ήτανε...» είπε ο Λουκάς με μια μελαγχολία στη φωνή του, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από το κοχύλι που περιεργαζόταν με τα δυο του χέρια.

Ξαφνικά τα μάτια του φωτίστηκαν σαν να του ήρθε κάποια επιφοίτηση.

«Μια στιγμή...» είπε στον Φίλιππο. «Θυμάσαι τι μου είπες πριν βουτήξουμε;»

«Τι απ' όλα;» ρώτησε ο Φίλιππος.

«Μου είπες πως, ό,τι κι αν βρούμε, θα το μοιράσουμε στη μέση! Δεν το θυμάσαι;»

«Ναι, αλλά εννοούσα αν ήτανε κάτι πολύτιμο...»

Εκείνη τη στιγμή ο Λουκάς χώρισε στα δύο μέρη του το ενωμένο κοχύλι κι έδωσε το ένα από τα δίδυμα αδερφάκια στον Φίλιππο.

«Αυτό θα είναι το πολύτιμο μυστικό μας... Θα έχει καθένας μας από ένα, που θα συμβολίζει τη συνεργασία και τη φιλία μας!»

Τα μάτια του Φίλιππου έλαμψαν.

«Ναι, και θα το φυλάμε κάπου σε μια κρύπτη! Και όποτε νιώθουμε την ανάγκη, θα το ακουμπάμε. Θα έχει μαγικές ιδιότητες και θα μας δίνει δύναμη!» είπε ο Φίλιππος ενθουσιασμένος. Είχε διαβάσει πολλά βιβλία με παρόμοιες ιστορίες.

«Τέλεια! Και θα το έχουμε για πάντα!» είπε ο Λουκάς

κι έσφιξε στο χέρι του το δικό του κομμάτι από το κοχύλι.

«Όμως...» είπε ο Φίλιππος σκεπτικός, «δε θα σκουριάσει ποτέ αυτό το κοχύλι; Αν χαλάσει, δε θα πρέπει να το πετάξουμε;»

Ο Λουκάς τον κοίταξε για λίγο μισοκλείνοντας τα μάτια και βάζοντας το χέρι του σαν σκίαστρο γιατί ήταν κόντρα στον ήλιο. Έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα στοχασμού κούνησε αρνητικά το κεφάλι του λέγοντας:

«Όχι, όχι! Τα κοχύλια είναι αιώνια, όπως τα κόκαλα!».

Το ίδιο θα είναι και η φιλία μας, είπαν και οι δύο από μέσα τους. Εκείνη τη στιγμή δε φαντάζονταν πόσες φορές στη ζωή τους θα έσφιγγαν αυτό το κοχύλι στην παλάμη τους...